

Arrest

nr. 56 303 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn van Armeense origine, geboren op 8 september 1971 in de Armeense stad Leninakan (het huidige Gyumri). Op 27 augustus 1996 huwde u op officiële wijze met S. B. {...} (O.V. (...)).

U verklaarde Armenië verlaten te hebben omwille van dezelfde problemen als uw man. Deze problemen begonnen toen jullie op 21 september 2009 getuige waren van een vechtpartij waarbij de zoon van de burgemeester van Gyumri, S. G. {...}, een zekere K. {...} doodde. Deze vechtpartij speelde zich af voor uw winkel. Op het moment van het incident waren heel wat mensen aanwezig, maar toen de politie aankwam en om een verklaring vroeg, dropen zij één voor één af. Uiteindelijk kwam de politie te weten dat u en uw man vanuit jullie winkel gezien hadden wat er gebeurd was. Ze namen jullie verklaringen op en vroegen jullie om de volgende dag naar het politiebureau te komen, wat jullie ook deden. Diezelfde dag, op 22 september 2009, kwamen twee onbekende jongemannen naar jullie

winkel en bedreigden jullie opdat jullie jullie verklaringen zouden intrekken. Jullie beloofden hen dat te doen, maar in plaats daarvan deden jullie aangifte van deze bedreigingen bij de politie van Gyumri. De volgende dag kwamen de twee jongemannen opnieuw naar jullie winkel. Ze bedreigden jullie nogmaals en brachten vernielingen aan aan de winkel. Diezelfde avond kwamen dezelfde jongemannen ook naar jullie huis. Uw zoon deed de deur open, waarna de onbekende mannen jullie huis binnenkwamen. Ze sloegen uw man zo hard op het hoofd dat hij het bewustzijn verloor. Zelf deelde u ook in de klappen, maar uw zoon lieten ze met rust. Na het incident kreeg uw man de eerste zorgen toegediend, nadat de buurman een ambulance gebeld had. De volgende dag werd uw zoon op weg naar school door een onbekende in elkaar geslagen. Hierbij liep hij ernstige verwondingen op aan zijn rechteroog. Jullie gingen met hem naar het ziekenhuis van Gyumri, maar daar kon men hem niet helpen. Uiteindelijk werden jullie doorverwezen naar het ziekenhuis van professor Malayan in Jerevan, waar uw zoon die avond nog werd opgenomen. De volgende dag werd hij door professor Malayan zelf geopereerd. In het ziekenhuis werd uw man opnieuw bedreigd. Hij werd onder druk gezet om de ware toedracht van de verwondingen van uw zoon te verzwijgen. Zowel u als de dokters vertelden daarom aan de politierechercheur dat uw zoon een ongeluk had gehad toen hij met een elektrisch treintje aan het spelen was. Toen uw zoon uit het ziekenhuis ontslagen werd, keerden jullie terug naar huis, waar jullie tot aan jullie vertrek verbleven. Daarna ontvingen jullie nog dreigbrieven en mochten jullie de winkel niet meer openen, omdat deze niet langer aan jullie zou toebehoren.

U verliet Armenië uiteindelijk op 25 november 2009. Vanuit Gyumri reisde u samen met uw gezin met een minibus naar Tbilisi. Daar verbleef u tot 12 december 2009 bij een oom van uw man. In tussentijd werden valse reisdocumenten aangemaakt. Op 12 december 2009 vertrok u samen met uw gezin en een dansgroep met de bus richting België. U reisde via Rusland, Oekraïne en Polen naar Brussel, dat u bereikte op 17 december 2009. De volgende dag, op 18 december 2009, vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 9). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, S. B. {...} (O.V. 6.549.022), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, S. B. {...}(O.V. (...)), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Beide documenten bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, S.B., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 62 999. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verzoeksters echtgenoot S.B. de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd bij arrest nr. 56 302 van 18 februari 2011. Dit arrest luidt als volgt:

"2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt in zijn middel het volgende:

"Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling. Verzoeker roept een schending in van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (R.v.St. Decruynaere nr. 100.940, 20 november 2001). De afdeling wetgeving van de Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven. Hierna zal, bij de bespreking van de argumenten van weigering, aangegeven worden dat de weigeringsbeslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven. Het CGVS is van mening dat verzoeker onvoldoende elementen aanbrengt waaruit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève blijkt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker wenst volgende toelichtingen te verstrekken: Volgens artikel 1 A 2) van het Verdrag van Genève is vluchteling hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen. Verzoeker bevestigt dat zijn problemen ontstaan zijn nadat hij getuigenverklaringen had afgelegd bij de politie over een gevecht waarbij de zoon van de burgemeester van Gumri betrokken was. De eerste keer tekende de politie zijn verklaringen op toen ze op de dag van het incident, 21 september 2009, naar zijn winkel kwamen. De dag nadien diende verzoeker naar het politiebureau van Gumri te gaan om verdere verklaringen af te leggen. In de daarop volgende dagen keerde verzoeker nog twee maal naar het politiebureau terug. Een eerste maal nadat twee jongemannen hem in de winkel bedreigden en vernielingen aanbrachten; een tweede maal nadat diezelfde mannen zijn huis binnenvielen en verzoeker en zijn echtgenote in elkaar hadden geslagen. Verzoeker is echter niet in de mogelijkheid een geschreven stuk aan te reiken dat zijn gezegden kan staven. Hij vraagt rekening te houden met de moeilijke positie waarin hij zich als asielzoeker bevindt, en de moeilijkheden die hij ondervindt om geschreven stukken aan te vragen in zijn thuisland. Voor wat betreft de tegenstrijdigheden die geslopen zijn in het relaas van verzoeker en het relaas van zijn echtgenote, wijst verzoeker erop dat zijn echtgenote lijdt aan depressieve symptomatologie, posttraumatische stress stoornis, angsten, ... een kopie van het verslag van de behandelende psycholoog wordt als bijlage toegevoegd aan het dossier. Verzoeker deelt mee dat zijn weergave van de feiten de juiste is. Aangaande de reisroute wenst verzoeker mee te delen dat het een smokkelaar is geweest die de ganse reisroute voor hem en voor zijn echtgenote heeft uitgestippeld. Omwille van de stress die veroorzaakt werd door het feit dat verzoeker en zijn echtgenote illegaal het land dienden te verlaten, kunnen zij zich het traject nu niet meer in detail herinneren. Verzoeker bevestigt dat hij in Armenië niet de rechtsbescherming kan krijgen die hij nodig heeft. Hij bevestigt dat hij een drietal keer om hulp heeft gevraagd bij de politie, maar dat de politie hem geen gepaste hulp bood. Verzoeker bevestigt dat hij geen klacht heeft ingediend bij het parket, wederom omdat hij geen enkel vertrouwen heeft in het parket. Hij deed ook geen bescherming op mensenrechtenorganisaties. Trouwens, deze organisaties hebben een humanitair doel, en kunnen geen gepaste hulp bieden aan mensen die zich bevinden in een levensbedreigende situatie. Om die reden diende hij zijn land van herkomst te verlaten."

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

Waar verzoeker in zijn betoog een summier samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielfrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156 221; RvS 4 januari 2006, nr. 153 278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.3. Waar verzoeker stelt dat hij geen stukken kan voorleggen om zijn verklaringen te staven omdat hij moeilijkheden heeft om stukken aan te vragen in zijn thuisland, merkt de Raad op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn

verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij aangiftes heeft gedaan bij de politie, dat hij klacht heeft ingediend, dat hij door middel van een convocatie werd opgeroepen en dat zijn zoon werd opgenomen in het ziekenhuis. Verzoeker kan hiervan echter geen enkel tastbaar bewijs voorleggen dat zijn verklaringen kan ondersteunen. Zelfs de convocatie om op het politiekantoor van Gyumri te verschijnen, waarvan verzoeker vanzelfsprekend een document heeft ontvangen, heeft hij niet voorgelegd. De Raad merkt op dat, wanneer kan aangenomen worden dat verzoeker zijn relaas kan staven aan de hand van stukken – wat in casu het geval is gelet op voorgaande – het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. De loutere bewering van verzoeker in zijn verzoekschrift dat het moeilijk is om geschreven stukken te verkrijgen in zijn thuisland, doet geen afbreuk aan voorgaande. Immers beperkt verzoeker zich tot een gratuite bewering waarbij de Raad opmerkt dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij effectief pogingen heeft ondernomen om stavingsstukken te verkrijgen. De Raad merkt daarbij tevens op dat verzoeker ook nu nalaat documenten voor te leggen.

2.4. Vervolgens blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekers relaas behept is met verschillende belangrijke tegenstrijdigheden en incoherenties zowel met betrekking tot zijn eigen verklaringen als onderling met die van zijn echtgenote. Waar verzoeker beweert dat de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en onjuistheden te verklaren zijn door de toestand waarin zijn echtgenote zich bevindt, stelt de Raad vast dat verzoeker deze blote bewering niet ondersteunt met een medisch attest waaruit afdoende blijkt dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor het haar onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker legt weliswaar een attest voor van klinisch psycholoog R.V., doch dit attest vermeldt enkel dat verzoekers echtgenote lijdt aan verschillende psychosomatische klachten, zonder enig gewag te maken van cognitieve stoornissen. Verzoeker slaagt er derhalve niet in om een plausibele verklaring te geven voor de tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn asielrelaas.

2.5. Verzoeker stelt dat de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen omtrent zijn reisroute te wijten zijn aan het feit dat de smokkelaar de ganse reisroute heeft uitgestippeld en aan de stress die hun vlucht veroorzaakte, waardoor hij en zijn echtgenote zich de reisweg niet meer in detail kunnen herinneren. De Raad merkt op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij minstens in grote lijnen een correcte weergave kan geven van zijn reisweg. Verzoeker slaagt er met zijn verklaring geenszins in om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden te weerleggen: "Aangaande uw reisroute dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de manier waarop u vanuit Armenië naar Georgië bent gereisd. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u immers met de auto en de trein te zijn gereisd (Verklaring DVZ, nr. 34), terwijl u tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal aangaf dat u met de minibus van Armenië naar Georgië ging (CGVS, p. 8). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, repliceerde u enkel dat u problemen heeft met uw hoofd en u zich bepaalde dingen niet meer kan herinneren (CGVS, p. 8). Deze verklaring is echter niet afdoende, aangezien u geen medisch attest kon voorleggen dat deze beweringen ondersteunt. Daar komt nog bij dat u verklaarde met een vals Georgisch paspoort met visum naar België te zijn gereisd (CGVS, p. 6). U kon echter niet aangeven door welk land dit visum uitgereikt was (CGVS, p. 5). Bovendien verklaarde u dat u met de bus vanuit Georgië naar Polen bent gereisd. Aan de Poolse grens werden alle paspoorten ingezameld, waarna ze ter afstempeling bij de douane gebracht werden om ze vervolgens terug aan de eigenaar te overhandigen (CGVS, p. 6-7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt echter dat bij binnenkomst

van de Schengenzone via Polen alle inzittenden van elk voertuig persoonlijk gecontroleerd worden. Van elke inzittende wordt immers gecontroleerd of de foto in het paspoort overeenkomt met de persoon in kwestie. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u de Schengenzone betreden hebben via de Poolse grens zonder een persoonlijke controle te hebben ondergaan. Uw onwetendheid aangaande uw reisvisum en uw weinig aannemelijke verklaringen aangaande de manier waarop u de Schengenzone bent binnengekomen, wekken het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, hét identiteitsdocument van de Armeense staatsburger bij uitstek waarvan u verklaarde dat u het aan de smokkelaar overhandigd had in ruil voor uw vals Georgisch paspoort (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast." In casu gaat het niet om loutere details die verzoeker en zijn echtgenote zich niet meer kunnen herinneren, maar om belangrijke elementen van hun reisweg. Zo betreft de vraag of zij gereisd hebben met de trein en de auto of met de minibus geen detail en oordeelt de Raad dat verzoeker en zijn echtgenote hierover op zijn minst coherente verklaringen moeten kunnen afleggen. Evenmin betreft de vraag of men al dan niet persoonlijk gecontroleerd werd een detail. Waar verzoeker stelt dat zijn foutieve en tegenstrijdige verklaringen te wijten waren aan stress tijdens de reis oordeelt de Raad dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, evenwel redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij juist omwille van het risico, een verhoogde staat van alertheid kent omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Verzoekers argumenten kunnen bijgevolg geen afbreuk doen aan de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing ter zake.

2.6. Verzoeker betoogt tenslotte dat hij ook geen klacht heeft ingediend bij het parket omdat hij hierin geen vertrouwen heeft en dat ook mensenrechtenorganisaties geen soelaas bieden aangezien deze slechts een humanitair doel hebben en geen gepaste hulp kunnen bieden. De Raad oordeelt dat, gelet op het manifest gebrek aan concrete bewijsstukken en de verschillende vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden in verzoekers asielrelaas, dit relaas niet geloofwaardig is en er derhalve geen reden is om het te toetsen aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78 054, Polat), inbegrepen de vraag of verzoeker al dan niet de nationale beschermingsmechanismen heeft uitgeput.

Het enig middel is ongegrond.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat hij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

2.8. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet worden weerhouden."

2.2. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER